

ΚΕΤΕΒΕ

ISBN: 978-625-8770-28-5

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 1712

Deneme

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Dizi Editörü

Aykut Ertuğrul

Yayıma Hazırlayan

Ali Oturaklı

Düzelti

Fatih Kutan

Kapak

Harun Tan

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. BASKI

Haziran 2026
İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No: 49619

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212 612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Sertifika No: 71320

İMAK Ofset Basım Yayın A.Ş.

Akçaburgaz Mahallesi 137. Sok. No: 12

Esenyurt/İstanbul

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.'ye aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Yalnızlığın İcadı (1984)
Bütün Düzyazılar ve Söyleşiler

B Ü L E N T P A R L A K

KETEBE

Bülent Parlak

1974'te Malatya'da, sekiz çocuklu bir ailenin en küçük ferdi olarak dünyaya geldi. İlk ve orta öğrenimini Malatya'nın Konak beldesinde tamamladı. Ortaokulda "Polis Günü Şiir Yarışması" Türkiye birinciliği ve lisede çeşitli dereceler kazandı. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'ne girdiyse de maddi nedenlerle eğitimini yarıda bıraktı. Ardından 19 Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi'ne devam etti ve öğretmen oldu. Üniversite yıllarında şiire yöneldi. 2005'te ilk şiiri *Dergâh* dergisinde yayımlandı. 2007'de izdiham.com adlı edebiyat portalını kurdu; kısa süre sonra "Yaşamak sağlığa zararlıdır" sloganıyla *İzdiham* dergisini çıkardı. Dergiyi ve siteyi uzun yıllar boyunca arkadaşlarıyla beraber yürüttü. 19 Nisan 2022'de aramızdan ayrılan Parlak; vefatının ertesi günü Üsküdar Yeni Valide Sultan Camii'nde kılınan cenaze namazının ardından Karacaahmet Mezarlığı'na defnedildi.

Eserleri: *Sevgili Huzursuzluğum* (Şiir, 2010), *Yalnızlığın İcadı* (1984) (Deneme, 2012), *Ricakeş* (Şiir, 2014), *Her Şey İçin Çok Geç* (Şiir, 2018), *Sevgili Huzursuzluğum* (Bütün Şiirleri, 2025).

İÇİNDEKİLER

YALNIZLIĞIN İCADI

(1984)

İki Yılda Bir Gün.....	13
Bıraksalar, Sefer Tasımla Yoluma Gidecektim.....	17
Çocukluğumuz Arkadaş.....	23
Gitmek, Asfalttan Çok Önce Vardı.....	27
Kışları Bir Filozof, Yazları Görgüsüz.....	31
Sinek Kovalamak Bir Meslek Sayılmaz.....	35
Bir Diktatör Öldürülürken Bana Düşen Susmaktır.....	41
Sevgili Kızım.....	45
Bir Ah'ın Uzatacağı Ayakları Yoktur.....	49
Sevmediğim Atalarım.....	51
Ne Kadar Geç Kalsak da Kıyamete Yetiyeceğiz.....	55
Yoksa Yüzümüze Bakmazdı Bu Kız.....	59
Sandalyenin Ucuna İliştirilmiş Anneler.....	63
Kürt Kızının Elleri.....	67
Yaşadığım Bunca Yıl.....	71
Taşranın Başbakan Adayları.....	75
İçinde “Kahramanlık” Geçmeyen Bir Askerlik Hatırası.....	79
Bekle Beni Arizona.....	83
Şimdi Nereden Çıktı Bu Fakülte?.....	87

Dişimi Çektiler.....	91
Atını Eliyle Öldüren.....	95
Kadir İnanır Beni Aradı.....	99
Evde Kalmış Erkek Arkadaşlarım.....	103
Hiçbir Merhamet Gösterisi Acıyı Hafifletmez.....	107
İktidara Gelseler Bari, Faturamı Yatırırdım.....	111
Yoksulluk Kışla Başlar, Yazla Bitmez.....	115
Aşk, Rekorlardan Hızlı Koşar.....	119
Aleyhime Şahitlik.....	123

KİTAPLARDA YER ALMAYAN DÜZYAZILAR

Başörtülü Erkekler.....	129
Atatürk'e Acımak Haddimdir.....	133
Bu Gece Yokum.....	137
Allahısınmarladık!.....	139
İşini Bilen Adamlar.....	143
Yazarların Yazamadıkları.....	147
Aranıyoruz Olmadığımız Yerlerde.....	151
Eşkıyayı Doğuran Ana Değil mi?.....	155
Yunus Emre Yaşasa Deli Derdik.....	159
Ne Olacak Bu Yarışmalar, Ödüller, Doğan Hızlan?.....	163
Kültür Bakanlığı Haklıysa, Özür Dilemelidir.....	167
Mustafa Kutlu'nun Masası.....	171
Kalabalıklar Hatıra Biriktirmez.....	173
Sıradışı Bir Ödül Töreni.....	177
Şırnak.....	181
Bir Ayakkabının Hatıraları.....	185
Kayınpederim.....	189
Batmayı Düşünüyordum, Olmadı.....	193
Olmasını İstersin Olmasından Korkarsın.....	195

Otel Almaya Gidiyordum.....	199
Zaten Kalbimiz Kırıktı, Bir de Üstümüze Ateş Açtılar.....	203
Kürt Çocuklarından Öğrendiğim Sevmek.....	207
Evet, Sen de Öylesin Sevgilim!.....	211

SÖYLEŞİLER

“Süklüm Püklüm Biri Değilimdir. Gider Yayınevi Kurar, O Kitapları Kendim Basarım”.....	219
“Ölmeden Önce Hepsini Yakmam Lazım”.....	225
“Ve Biz Bütün Dünyalılar Şiiri Ayakta Dinleriz”.....	231
“Deliler, Allah’a Kendileri İçin Dua Etmezler”.....	241
“Fazla Kalabalığın <i>İzdiham</i> ’a Yakışacağını Düşünmüyorum”.....	249
“Bu Şehirden Gidecek Olmam, İstanbul’daki En Büyük Projedir”.....	255
“Bize Telif Ücreti Yerine Bir Demet Çiçek Verdiler”.....	259
“Çocuklara ‘Başkentimiz Kütahya’dır’ Dedim”.....	265
“Kaybetmek, Dervişlik Soyundan Gelir”.....	279
“Ne Kadar Sustum, O Kadar Yazdım”.....	283
“Şiiri Bırakıyorum, İnşaat İşine Gireceğim, Mahalle Yapmayı Düşünüyorum”.....	289
“Bir Şey Üretmiyoruz, Acı Çekiyoruz”.....	303
“Edebiyatta Hedef 4053”.....	313
“Dergiler Gençlerin İsteddiği Yaşama Yakın Hale Geldi”.....	321
“Yüksek Haykırışlar da Yaptım Mustafa. Yüksek Perdeden Yaşamların Hep İçinde Oldum”.....	327
“Yunus Emre İle Çocukluk Arkadaşı Olmayı Çok İstirdim”.....	335
“Allah Bilir, Allah Karar Verir, Bu Kadar Zıplamayın”.....	337
“İyi Şiir, Okuduğumda Beni Sokağa Fırlatan Şiirdir”.....	357

YALNIZLIĞIN İCADI
(1984)

Bülent Parlak

Bülent Parlak, he住在伊斯坦布尔。有一本书叫亲爱的动荡。然后，你会死的人一样。

Yayıma Hazırlayanın Notu:

Yazar, kitabın ilk baskısında özgeçmişini bilinçli bir tercihle Çince kaleme almıştır.

*İlahi adaletin sağlanması için içimizden birilerinin
haksızlığa uğraması gerekiyordu.
El kaldıran ben oldum.*

İKİ YILDA BİR GÜN

Ne zaman çocukluğum aklıma gelse biraz savruk, biraz da kendinden geçmiş bir halde yan yana dizilmiş hatıralarımın el sürüldükçe beni titreten en koyu kısmını hatırlarım. Bütün ömrü boyunca “servetim” dediği çocuklarına zarar gelmesin diye kendini unutan babamın, salonun ortasında Azrail’e çeyiz diye sunulan cansız bedenidir tespihin titreten kısmı. İşte o anlar aklıma düştükçe; sinekli ve şarkısız odalar, katılmadan kaybettiğim savaşları bana bir bir anlatır.

Yıllarca “ölümüm kendime ait bir evin tenceresinde kaynasın” diye tüm hayallerini, tekaüt olunca alacağı birikmiş paraya bağlayan, mıymıntı banka memuresiyle cebelleşerek bahşiş bile bırakmadan aldığı o kutsal paranın tamamını, kocaman kerpiç eve gözünü kırpmadan harcayan babamın bedeni titretir durur o günlere dokundukça. Nasıl dokunmasın ki?

Altı yaşına kadar gördüğüm en güçlü adamdı babam. Yüzü, bütün babalardan daha güzeldi. Bütün ansiklopedileri ezberlediğini zannederdim. O, harbe hangi taraftan katılsa safalarını zafere ulaştırırdı, buna da inanırdım. Ama vücuduna tebelleş lanet bir mikrop karşısında bedeni koca bir dağdan küçük bir çakıl taşına dönüşen babam, o gün hepimizin yüzünü uzun bir kışa çeviriyordu. Elveda ediyordu babam hepimize. Ot yemekleri yüzünden öğün atlamaksızın kavga ettiği

anneme, “servetim” dediği çocuklarına, hasta yatağından ne zaman baksa gözlerinde beliren buruk insanlar geçidinde ön sıralara yerleştirdiği Hamlet’in gençliğini hatırlatırdı bana... Babam, duvarları badanalı salonun orta yerinde bizimle vedalaşırken, bizler bu kez erkeklik imtihanından sınıfta kalmış bedenine anlam vermeye çalışıyorduk.

Altı yaşındaysanız ve babanızın ölümü gözlerinizin önünde gerçekteşiyorsa; ömrünüzün geri kalan kısmında, içtiğiniz kahvenin ücretini benim gibi üç kez ödemeyi mantıklı zannedebilirsiniz.

Ölümün ne olduğunu bilmezdim o yaşlarda. Sanırdım ki; ölüm neremize çarparsa çarpsın, yeryüzü konuşmasına devam edecek. Üstelik ölüm, çocuk aklımca fazla ürkütücü değildi benim için.

Babamın, Azrail’le tanıştığı o anlarda, Mushaf’ı randevusuna geç kalmış sevgili gibi koşuştururcasına okuyan komşumuzun dudak hareketlerine takılmıştı gözüm. Misafirini yolcu etmeye hazırlanan ev sahibi hallerine çok yabancı duruyordu aceleciliği. Sözleri bir uğurlama sözüne benzemiyor, üzerine yapışan kalpazan tedirginliğe bir anlam veremiyordum. O yaşlarda “tedirginlik” deyince, aklıma, kar yağarken bütün gün boyunca sırlıslıkla ettiğim paçalarımı annemden saklama telaşı gelirdi. Garipti komşumuzun tedirginliği. O herkesten cevval adam, bir kahraman gibi herkesi yine karşısına almış; yalvaran bütün gözlere inat tek söz dahi etmiyordu. Dikkatle baktığım annemin yüzünde ve ellerindeyse o yaşlarda anlamadığım, şimdi ise “Keşke hiç anlamasaydım.” dediğim bir dinginlik hâkimdi.

Bazı kadınlar zılığıttan beslenir bu topraklarda. Sesleri ne kadar fazla sokağa taşarsa, üzüntülerini o kadar çok taçlandırdıklarına inanırlar. Çünkü bağırarak söylenen her ağıtın hayranı fazladır. Bazı kadınlar ise, başlarında yemenileriyle doğuştan bir soylu gibi davranırlar. Ne ölümün çığırtkan ta-

rafları onları başka bir insana dönüştürebilir ne de kırk gün kırk gece sürecek şamatalar. Asiller kamarasında yetişmiş bu evlatlıklar, karşılaştıkları olağan dışı durumlarda bile hiçbir şeyin sükûnetlerine dokunmalarına izin vermezler. Belki annem, o sessiz kavme ait bütün kadınlar gibi şu sırrı fark etmişti: *Bir hüznü en iyi anlatan şey sessizliktir.*

Aradan bir saate yakın zaman geçti. Sokaklarda beni gördükçe başımı okşayan birkaç adam salona girmiş, bütün direnmelere rağmen babamın suçlu muamelesi gören bedenini battaniyeye sarıp bahçeye doğru taşımaya başlamışlardı. Evdekiler, bir kaleyi savunurcasına bütün güçleriyle babamı bırakmak istemiyor; onlar ise hiçbirimize aldırış etmeden battaniyeyi çekiştiriyorlardı. Bizimkiler sonunda pes etti. Babamın ölgün bedeni, sarmalandığı battaniyeyle bir daha olmamacasına kayıp gitmişti ellerimizin arasından. Savunanlar yenilgiyi baştan kabul etmiş olur. Bunu anlamak benim için erkendi, insanlık için sadece sıradan bir gündü.

Çocukken, ölümün bir son olduğunu bilmezdim ben. Ölüm, yaşamak kadar sıradan ve bahşedilmiş bir konuydu benim için. “Nasıl olsa” ölen herkes iki yılda bir, bir pazar günü dünyaya gelecek; dönenler ile kalanların hasreti tüm ihtişamıyla o pazar günü giderilecekti. Babamın da bir pazar günü geleceğine o kadar inanmıştım ki. İlle de o pazar günü. Benim korkum işte tam bu noktada başlıyordu!

Korku, sarışınların ve çocukların üstünde fazla şık durur. Benim üstümde ancak bir kuşkuya dönüşüyordu. Gidenlerin dünyaya döneceği o tek pazar gününün, hasretimi gidermeye yetmeyeceğinden korkar, aklımda olmadık şekilde tepinen sorulara yanıt arardım. Saat kaçta gelecekti, nasıl gelecekti, neyle gelecekti? O bir pazar, o tek gün yetmezdi ki bana! Beni esas üzen, ürküten ve sağ kalanların ortasında zaman zaman kulluktan bezdiren duygu da o pazar gününe ait belirsizliklerdi. Yıllarca bekleyip durdum her pazar.

Savana'da yağmurun çölü ne zaman yeşerteceğini merak eden gergedanlar gibi beklemek. Her pazar sabahı sokağın başında babama koşacağım anı düşündükçe iflah olmayı bilmeyen tereddütler.

Hiç gelmedi. Hiçbir zaman. Hiç gelmeyecek!

Bir gün anladım ki; ne gidenin geldiğine şahit olan bir kimse var ne de kalanların özlemini gidereceği bir pazar.

Benim aynadaki karşılıksız yüzüm, işte bu gerçeği anladığı gün bir daha hiç iflah olmadı. ***Yalnızlığın İcadi***'ydi, **1984**.